

verdrongen door de veelkleurige herfst, met nevels als gouden geestensluiers en schaduwen van tooverachtig rood.

V

Toen gebeurde het onverwachts, dat de vader van Ming Wei, Pelou, den gouverneur Tchang in Tching-tou ontmoette.

„Waarom toch,” vroeg Tchang, „wenscht ge dat uw zoon iederen avond huiswaarts keert, nu de winter weer in aantocht is? De weg is lang en iederen morgen ziet hij er uitgeput van vermoeienis uit. Waarom wilt ge hem niet in mijn huis laten slapen gedurende het seizoen van de sneeuw?”

En Ming Wei's vader antwoordde in groote verbazing: „Maar mijn zoon is niet in de stad geweest en den heelen zomer hebben wij hem niet gezien. Ik ben bang, dat hij in slecht gezelschap is geraakt en dat hij slechte dingen heeft geleerd. Misschien brengt hij wel zijn nachten door met dobbelen en drinken met de vrouwen op de bloemenbooten.”

Maar de gouverneur zeide: „Nee, dat is onmogelijk. Ik heb nooit iets slechts in uw zoon ontdekt, en er zijn geen herbergen, noch bloemenbooten, noch andere plaatsen van verderf in de nabijheid van mijn woning. Ongetwijfeld heeft Ming Wei vriendschap gesloten met een of anderen jongen man van zijn eigen leeftijd met wien hij de avonden doorbrengt. En hij heeft mij alleen maar een leugen verteld uit vrees, dat ik hem geen toestemming zou geven om mijn huis te verlaten. Zeg niets tegen hem, totdat ik een poging heb gedaan het geheim op te lossen. Van avond nog zal ik hem laten volgen door een mijner dienaren en die zal opletten waarheen uw zoon gaat.”

Pelou stemde gereedelijk toe in dit voorstel en, na beloofd te hebben, dat hij Tchang den volgenden dag zou bezoeken, keerde hij huiswaarts.

Toen Ming Wei 's avonds het huis van Tchang verliet, werd hij ongemerkt op een afstand door een dienaar gevolgd. Maar toen zij het donkerste gedeelte van den weg bereikt hadden, verdween de knaap plotseling, alsof de aarde hem verzwolgen had. Nadat de dienaar hem langen tijd vergeefs gezocht had, keerde deze in groote verwondering naar huis terug en vertelde wat er gebeurd was. Tchang zond onmiddellijk een boodschap naar Pelou. Intusschen was Ming Wei de kamer van zijn geliefde Sië binnen gegaan. Hij was verwonderd en diep bedroefd toen hij haar in tranen vond.

„Lieveling,” snikte zij, „de tijd is gekomen dat we voor altijd afscheid van elkaar moeten nemen om redenen die ik niet kan uitleggen. Van het begin af aan heb ik geweten, dat dit ééns moest gebeuren. En toch schijnt het oogenblik, dat het wreede lot ons treft,